

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ *

ΠΑΘΟΣ

Ὡς πότε πιά ἡ ζωὴ μας νὰ σαπίζει
σὰν τὰ στεκάμενα νερά, ἡ θλιμένη,
καὶ μὲς τὸ βοῦρκο τῆς λιμνιάς ν' ἀνθίζει
λευκὰ παρθενικά ἡ Νυμφαία ντυμένη ;

Τὸ πάθος τὸ τρανὸ ζητῶ πού ὀρίζει
τῇ μοῖρα τῆς ζωῆς σὰ νὰ εἶταν ξένη
καὶ τὴν τυφλὴν ἀπόφαςι χαρίζει
πού ρίχνονται στὰ κύματα οἱ πνιγμένοι.

Πόθοι, πόθοι κρυφοὶ καὶ πόθοι στεῖροι
πού ἀποτρυνάτε τὸ ἄρρωστο ὄνειρό μου,
ἦρθε τὸ πάθος τὸ τρανὸ νὰ σύρει

καὶ μένα σκλάβο του ἔξω νοῦ καὶ νόμου,
νὰ μάθω καὶ νὰ πῶ πῶς εἶναι ἴσως
πιὸ δυνατὴ ἡ ἀγάπη κι' ἀπ' τὸ μῖσος.

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Μὲ γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια λουλούδια,
Μὲ ξέπλεκα στῆς ἀνδρὲς τὰ μαλλιά της,
Πετῶ ἡ τρελλὴ χαρὰ μὲ τραγούδια,
Παιδοῦλα δροσερὴ σὰ νυχτομπάτης.

Σὰν πεταλοῦδα, βελουδένια χνούδια
Τινάζει ἀπ' τὰ πολύχρωμα φτερά της,
Καὶ στὰ τετράξανθά της τὰ πλεξοῦδια
Κάτι ἀντιφέγγει σὰ μεσημεριάτης.

Καὶ τὴ χαρὰ της δὲν κρατεῖ στὰ στήθια
Μὰ ἐκεῖ πού τρελλὰ κραáζει : τί μοῦ λείπει,
Νά σου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολίθια

Ἢ γρηά Ἡχώ, καὶ τῆς φωνάζει : ἡ λύπη·
Εἶμαι γρηά καὶ ξέρω· μόνον ἂν πάθης
Μπορεῖς καὶ τί εἶναι ἡ χαρὰ νὰ μάθης.

* Βλέπε σελίδα 189.

Καὶ τοῦ Λευκάτα ἡ θάλασσα ἡ μακραντιλαλοῦσα
 Στρωτὴ περίσσα ἀπλώνεται σὰ σμαραγδένιοι κάμποι·
 Τρίσβαθ' αὐγὴ ἀπόκρυφῃ στήν ἄβυσσό της λάμπει,
 Ὅταν τὰ κύματα στρωθοῦν καὶ πέσῃ ἡ ἀνερροῦσα

Δίχως τραγούδια ἡ Ἄλκυὼν περνᾷ ἡ κελαδοῦσα.
 Γιατὶ στά δάση τῶν φυκιῶν ποῦ βόσκει ἡ Ἴπποκάμπη
 Μὲς στὰ κοράλια, ἀνάμεσα στὰ σιντεφένια θάμνη
 Τῆς μαργαριταρόρριζας κοιμᾶται ἡ Μοῦσα ἡ Μοῦσα!

Τὴ λύρα γιὰ παντοτεινὸ προσκέφαλό της ἔχει
 Νάκουη καὶ στὸν ὕπνο της σὰν ὄνειρο νὰ τρέχῃ
 Καινούργιος πάντα ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ παλιὰ της πάθη.

Καὶ ὁ ἥλιος ὅλο του τὸ φῶς ἐπάνω της μαζεῖνει·
 Θαρρεῖς καὶ εἶνε ὁ Φάωνας—μετάνοιωσε κ' ἐστάθη
 Καὶ τῆς νεκρῆς ἀγάπης του τὴν κεφαλὴ χαϊδεύει.

PIERRE LOUYS

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΔΕΞΑΜΕΝΗΣ

Νερὸ καθάριο τῆς δεξαμενῆς, ἀκίνητε καθρέφτη, πές μου τὴν ὁμορφιά μου.—Ὡ Βιλτώ, ὅποια κι ἂν εἶσαι, Θέτις ἢ Ἀμφιτρίτη, μάθε το εἶσαι ὥραία.

«Τὸ πρόσωπό σου προβάλλει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ μαλλιά σου, τὰ φορτωμένα ἀπ' ἄνθια καὶ ἀρώματα. Τὰ χαῖνα βλέφαρά σου μόλις ἀνοίγουν καὶ τὰ πλευρά σου εἶνε κατάκοπα ἀπὸ τὰ ἐρωτικά κινήματα,

«Τὸ κουρασμένο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μαστῶν σου σῶμα ἔχει τίς χαραξίες τοῦ νυχιοῦ καὶ τὰ βαθιογάλανα σημάδια τοῦ φιλοῦ. Τὰ μπράτσα σου ἔγειναν κοκκινωπὰ ἀπὸ τὰ σφιξίματα. Κάθε γραμμὴ τοῦ σώματός σου ἀγαπήθηκε.

—Νερὸ καθάριο τῆς δεξαμενῆς, ἡ δροσεράδα σου ξεκουράζει. Δέξου με ἔτσι ἀποκαμωμένῃ καθὼς πράγματι εἶμαι. Καθάρισε τὰ μάγουλά μου ἀπὸ τὸ φτιασίδι, τράβηξε τὸν ἰδρώτα τῆς κοιλιᾶς μου καὶ διώξε κάθε θύμηση τῆς νύχτας.»

ΜΕΤΑΦΡ. Β. Κ. Π.